

Kitab Daniel - Nomer Satus Wolung Puluh###

Panyilangan Profetik antarané Roma, Wangsa Makabe, lan Jaman Saiki:
Satunggaling Panaliten ing Wahyu-wahyu Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-10

Uriah Smith nyerat, “Roma dadi kagandhèng karo umaté Allah, yaiku bangsa Yahudi, lumantar sawijining prajanjèn pasarujukan, taun 162 SM.” Akèh-akèhé para sejarawan modhèren nandhani tanggal iku minangka 161 SM, lan Smith kaping pindho nyebut 161 SM ing buku sing padha. Anggepanku, rujukan marang 162 SM iki mung salah tulis.

“Miturut ayat 23 lan 24 kita digawa mudhun nganti tekan sisih iki saka prajanjèn antarané wong Yahudi lan wong Rum, 161 SM, menyang wektu nalika Rum wis ngrebut pangwasaning jagad kabèh.” Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 273.

Ayat sewelas lan rolas ngenali kamenangan lan akibat sawisé Perang Raphia, kang kelakon ing taun 217 SM, antarané Kakaisaran Seleukia, kang dipimpin déning Antiochus III Agung, lan Karajan Ptolemaik Mesir, kang dipimpin déning Raja Ptolemy IV Philopator.

Perang Panium, kang kadadéan pitulas taun sawisé kuwi ing taun 200 SM, maneh dumadi antarané karajan Seleukid lan karajan Ptolemaik.

Pambalelané Makabéus, wiwit ing taun 167 SM, iku pambrontakané wong Yahudi marang upayané Kakaisaran Seleukid kanggo nindhés laku agama Yahudi lan meksa nerapaké kabudayan Yunani.

Panyucekan malih Padaleman Suci Kapindho ing Yerusalem, kang nandhani prastawa sajarah sing dipèngeti sajroning Hanukkah, kalakon ing taun 164 SM, telung taun sadurungé “prasetya” ing ayat ping telulukur. Prastawa iki dumadi sawisé kampanye militèr Maccabees sing kasil nglawan pasukan Kakaisaran Seleukia, dipandhegani déning Antiochus IV Epiphanes sing misuwur ala, kang wus najisaké Padaleman Suci lan nglarang laku agama Yahudi. Antiochus IV Epiphanes séda ora suwé sawisé kamenangan sing dipèngeti déning Hanukkah, lan iki nandhani mudhuné kakuwatan Siria wiwit titik iku tumuju sabanjuré ing sajarah.

Ing taun 200 SM, (kang uga minangka wektu Perang Panium), Roma, sapisanan, nyelaki dhiri menyang sajarah kenabian ing Daniel pasal sewelas. Ana lambang ing kono kang netepake wahyu mau. Pangaribawa kang disengaja ing sajarah iku ngenali pakaryaning Izebel, sawijining pralambang pasamuwan kang narik tali saka mburi layar. Izebel manggon ing Samaria nalika bojone, Akhab, nyekseni para nabiné dipatèni déning Elia. Herodias ora ana ing pésta ulang taun Herod, ing kono putriné, Salome, ngrayu Herod. Ing sajarah Amérika Sarékat, kapausan, kang dipralambangaké déning sundel Tirus, kalalèkaké, nganti tekan pungkasaning pitung puluh taun pralambang. Sawisé iku, dhèwèké wiwit ngidungaké

tembang-tembang panyasatané marang para ratu ing bumi. Taun 200 SM iku nyandhak minangka pralambang wektu nalika dhèwèké wiwit kanthi terang-terangan ngidung marang para ratu ing dina-dina wekasan, pas sadurungé angger-angger Minggu kang bakal enggal teka, kaya kang dipralambangaké ing ayat nembelas.

Sadurungé “sesambetan” wong-wong Yahudi ing taun 161 SM nganti 158 SM, para Makabe ngresmekaké manèh Pedalemané Allah, kaya sing dipèngeti déning Hanukkah ing taun 164 SM. Banjur telung taun sawisé iku, nalika isih ana ing perjuangan sing lumaku terus nglawan wong Siria, wong-wong Yahudi Makkabe ngupaya panyengkuyung saka Roma. “Sesambetan” karo Roma sing banjur kawangun iku dadi sawijining ujian kenabian tumrap para siswa ramalan ing jaman wekasan kagungané Allah.

Sajarah netepake taun 161 SM minangka titik nalika “persekutuan” iku kalakon, nanging para perintis netepake sajarah iku minangka taun 158 SM. Apa Miller bener, utawa para sejarawan modern sing bener? Miller nambahi nem atus sawidak enem taun (666) marang taun 158 SM, lan tekan taun 508, nalika “saben dina” dijupuk. Sanadyan sampeyan nggolèki kanthi sakepenake, bakal angel banget, manawa ora pancen mokal, kanggo nemokake panyengkuyung sajarah tumrap taun 158 SM minangka persekutuan antarane wong Yahudi lan wong Romawi.

Ayat kaping nembelas punika inggih hukum dina Minggu, nanging sadèrèngipun sajarah punika, Rum mlebet ing sajarah kanggé netepaken wahyu punika ing taun 200 SM. Pambrontakan Makabe wiwit wonten ing Modein ing taun 167 SM, lan pungkasanipun piyambakipun ngrumiyini malih Padaleman Suci ing taun 164 SM. Lajeng wiwit taun 161 SM dumugi 158 SM, tiyang Yahudi mlebet ing satunggaling prejanjian kaliyan kakuwasan Rum. Taun 161 SM dumugi 158 SM nggambaraken satunggaling wekdal ingkang dipunbetahaken kanggé netepaken “aliansi” punika. Pangertosan punika ngidentifikasi “aliansi” punika selaras kaliyan paseksènipun para sejarawan, lan ugi kaliyan bagan ingkang dipunarahaken déning asta Gusti lan boten kenging dipunowahi.

Para sejarawan maringi katrangan marang kita bilih proses rembugan prajanjèn antarané bangsa-bangsa kuna kados Yéhuda lan Rum ing abad kaping kalih Saderengipun Masehi, béda-béda miturut kahanan tartamtu, protokol diplomatik, lan dinamika kakuwasan ingkang kacakup. Lumrahipun, prosès punika diwiwiti déning salah satunggaling pihak kanthi nyatakaken kapentinganipun kanggé ngadani prajanjèn utawi paséwakan kaliyan pihak sanèsipun. Ing prakara antawisipun Yéhuda lan Rum, Yéhuda ingkang miwiti sesambetan kaliyan Rum kanggé ngusulaken satunggaling paséwakan resmi.

Saluran-saluran diplomatik mesthi bakal dimanfaataké kanggo ngaturaké usulan mau lan miwiti rembugan. Bab iki kudu nyakup pangiriman para duta utawa utusan menyang Roma kanggo ketemu karo para pamaréntahé utawa wakil-wakilé. Sawisé rembugan diwiwiti, loro-loroné bakal mbahas syarat-syarat prajanjian sing diusulaké. Iki bisa nyakup sapérangan patemon, ijol-ijolan pesen diplomatik, lan bisa uga kalibatan para perantara utawa mediator kanggo nggampangaké rembugan. Sajeroning rembugan, saben pihak bakal

nimbang syarat-syarat sing diusulaké déning pihak sijiné lan bisa uga ngaturaké usulan tandhingan utawa njaluk owah-owahan marang sapérangan syarat tartamtu. Proses iki bisa nyakup tetimbangan kang mateng, rembug karo para penaséhat, lan pambiji tumrap paédah lan kakurangan sing bisa njedhul saka prajanjian sing diusulaké.

Manawa loro-lorone pihak kasil nggayuh kasapakan bab syarat-syarat prejanjian kasebut, bakal disiyapaké dokumèn resmi kang njlèntrèhaké syarat lan pranatan kang wis disarujuki déning pihak loro. Sawisé iku, prejanjian mau kudu diratifikasi déning panguwasa sing wenang saka saben bangsa. Ing prakara Roma, iki bisa waé mbutuhaké panyarujukan saka Senat utawa badan pamaréntahan liyané. Mangkono uga, ing Yehuda, prejanjian iku kamungkinan gedhé mbutuhaké panyarujukan saka para pamingpiné utawa déwan pamaréntahané. Sawisé diratifikasi, prejanjian mau bakal dileksanakaké, lan pihak loro diarep-arep bakal netepi syarat-syaraté. Iki bisa nyakup manéka warna wujud kerja bebarengan, kasapakan pertahanan bebarengan, hubungan dagang, utawa wangun sesambungan diplomatik liyané kaya kang kaandharaké ing prejanjian kasebut.

Ing abad kaping kalih SM, lélampahan saka Yudea (dumunung ing wewengkon Mediterania sisih wétan) menyang Roma (dumunung ing Italia pérangan tengah) mesthi dadi sawijining upaya kang angel lan mbutuhake wektu dawa, mligi manawa dipikir saka winatesé sarana transportasi kuna. Jarak antarané Yudea lan Roma kurang luwih 1.500 nganti 2.000 kilomèter (930 nganti 1.240 mil), gumantung saka rute tartamtu kang dilampahi. Lélampahan lumantar segara ing jaman kuna asring luwih cepet lan luwih éfisien tinimbang lélampahan lumantar dharatan, nanging lélampahan segara gumantung marang angin kang lumrahé ngembus. Lélampahan nganggo kapal saka sawijining palabuhan ing Yudea menyang sawijining palabuhan ing Italia (kayata Ostia, palabuhané Roma) bisa mbutuhake sawetara minggu, gumantung marang perkara-perkara kayata kahanan angin, arus segara, lan jinising kapal kang dipigunakaké.

Lélampahan liwat dharatan saka Yudea menyang Roma mesthi bakal luwih alon lan luwih abot. Para wong lelungan kudu ngliwati manéka warna rupa bumi, kalebu pagunungan, lembah, lan kali, sarta ngadhepi alangan kayata para begal lan wewengkon sing memungsuhan. Kaestimasèkaké yèn lélampahan mlaku kaki utawa nganggo kreta sing ditarik jaran bisa mbutuhake sawetara sasi. Suwéné wektu lélampahan uga bakal diprabawai déning faktor-faktor kayata kaanan dalan, kasedhiyan papan panginepan lan panggonan kanggo leren, sarta kabutuhan kanggo ngaso lan nglengkapi bekal sajroning perjalanan.

Nalika wong-wong Yahudi Makkabi ngupaya sawijining persekutuan karo Roma, mesthi padha prelu ngutus para duta menyang Roma. Sawisé para duta iku ditampi déning para pangwasa Roma, mesthi ana sawatara mangsa rembugan. Miturut téyori sajarah, amarga ora ana cathetan kang cetha lan rinci, sawisé sawijining prajanjian diresmikaké, prajanjian iku kudu digawa bali menyang Yudea kanggo dipasthèkaké, banjur mbokmenawa kudu dibalèkaké manèh menyang Roma kanggo netepaké panriman saka pihak wong Yahudi. Meh mokal pracaya yèn prosès pambentukan sawijining aliansi ing jaman iku bisa kasil rampung sajroning setaun, mula pangerten yèn “persekutuan” iku makili sawijining prosès saka taun

161 SM tekan 158 SM cocog karo garis-garis ramalan liyané kang nandhani sajarah sing nuntun marang hukum Minggu ing ayat nembelas.

Sawijining “persekutuan” sing kabèh sejarawan sarujuk manawa diprakarsani déning wong-wong Yahudi Makabe, diwiwiti ing Yudea ing taun 161 SM. Tujuwané yaiku manawa wong-wong Yahudi ngersakaké panyengkuyung nglawan wong Siria, sing wis padha dilawan wiwit pambrontakané diwiwiti ing taun 167 SM. Pambrontakan iku kajalari déning upaya Mattathias, sawijining imam Yahudi, lan lima putrané, mliginé Yudas Makabe, kanggo nglawan kawicaksanan Helenisasi sing dipaksakaké déning panguwasa Seleukia, Antiokhus IV Epifanes. Kawicaksanan iki nyakup usaha-usaha kanggo nindhes laku agama Yahudi lan meksa supaya wong-wong padha nampani adat lan kapitadosan Yunani.

Pemicu tumrap pambrontakan mau yaiku sawijining kedadeyan ing désa Modein, ing ngendi Mattathias nampik netepi sawijining dhawuh kanggo nyaosaké kurban marang sawijining déwa Yunani. “Modein” asalé saka tembung Ibrani “modi’a,” kang tegesé “ngumumaké” utawa “mbantah.” Ing pambantahané, Mattathias matèni sawijining wong Yahudi murtad kang lagi arep nindakaké kurban mau, lan dhèwèké bebarengan karo anak-anaké mlayu menyang pagunungan, miwiti sawijining kampanye perang gerilya nglawan bala Seleukid. Pambrontakan Makabe lumaku nganti sawetara taun, sajroning wektu iku para Makabe mèlu ing akèh paprangan nglawan wong Seleukid lan sekutu-sekutuné. Sanadyan cacahé adoh luwih sethithik lan piranti perangé adoh luwih kurang, para Makabe kasil nggayuh sawetara kamenangan gedhé sing wigati.

Kakaisaran Seleukia ngupaya netepaké agama Yunani marang wong-wong Yahudi, lan wong-wong Yunani makili kaum globalis ing dina-dina wekasan. Agamané kaandharaké ana ing woke-isme kang ing wektu iki lagi dipaksakaké marang Amérika Sarékat lan jagad iki déning kakuwatan-kakuwatan globalis saka sistem perbankan, média arus utama, pusat-pusat pendhidhikan, lan pambubaran béda-béda kabangsaan lumantar imigrasi paksa para wong asing ilegal. Nalika Antiokhus Epifanes meksa agama Yunani marang wong-wong Yahudi, ana wong-wong Yahudi kang mèlu nyengkuyung upayané. Wong-wong Makabe makili siji golongan wong Yahudi murtad, kang nentang agama Yunani, nanging ana uga golongan liyané saka wong Yahudi murtad kang ndhukung pakaryan penegakan agama Yunani.

Ayat nembelas iku minangka undhang-undhang Minggu sing enggal bakal teka, lan persatuan rangkep telu saka naga, kéwan galak, lan nabi palsu. Sajarah iku didhisiki déning ayat telulas nganti limalas, ing ngendi telung peperangan ing ayat patang puluh dumadi saka ayat sepuluh (1989), ayat sewelas lan rolas (perang Ukraina), lan Peperangan Panium. Peperangan Panium nglambangaké sawijining peperangan kang ing kono kéwan bumi loro-sungu unggul ngungkuli filsafat agama lan pulitiké para globalis.

Ing perang iku présidhèn pungkasan saka Amérika Sarékat kudu ngadhepi akibat sawisé kamenangan Putin lan rubuhé sabanjuré, kaya kang dilambangaké ana ing ayat sewelas lan rolas. Panjenengané bakal mbentuk sawijining aliansi karo NATO, utawa Perserikatan

Bangsa-Bangsa, supaya ngrampungaké akibat saka rubuhé Rusia, lan ing sajroning sajarah aliansi iku panjenengané bakal ngadhepaké Perserikatan Bangsa-Bangsa ing Peperangan Panium. Peperangan katelu ing ayat patang puluh bakal padha karo peperangan kapisan ing ayat patang puluh. Kaya déné Uni Soviet rubuh déning kakuwatan ékonomi lan militèr saka Amérika Sarékat, para globalis saka Perserikatan Bangsa-Bangsa bakal kapeksa mbalèni “perestroika,” komponèn utama saka upaya Gorbachev kanggo ngreformasi Uni Soviet, sanadyan ing pungkasané bab iku malah nyumbang marang buyaré sistem Soviet lan pungkasané bubaré Uni Soviet.

Peperangan kaping telu dipralambangaké déning peperangan kapisan, lan lumantar tekanan ékonomi lan militèr, Trump, kaya sing diwakili déning Reagan, bakal meksa Perserikatan Bangsa-Bangsa mlebu ing “perestroika,” kang tegesé pambangunan manèh utawa reformasi. Pambangunan manèh iku bakal nyelehake Amerika Serikat ing pucuk sistem para ratu sepuluh, yaiku Perserikatan Bangsa-Bangsa. Ing peperangan iku, kapausan banjur bakal ngenalaké awaké dhéwé menyang sajarah, kanthi ngakoni yèn dhèwèké iku pembéla sistem kang nalika iku lagi ditaklukaké déning Trump.

Ing sajarah kang padha, Trump bakal ngadhepi sawijining Perang Sipil internal kang bakal kapeksa ditanggulangi, kaya Abraham Lincoln uga kapeksa ngadhepi lan nanggulangi. Perang Sipil iku bakal dumadi ing antarané rong golongan murtad kang saling nentang ana ing sajroning Amérika Sarékat. Golongan siji diwakili déning wong-wong kang wis nampani agama lan filsafat woke-ism, yaiku para globalis progresif saka kaloro partai pulitik. Golongan sijiné manèh (MAGA-ism) ngakoni awaké minangka Protestan sejati, sanadyan dheweke wis kelangan kalungguhan iku ing taun 1844.

Fraksi Sang Présidhèn dipunwujudaké déning MAGA-isme, lan dhedhasar ing pratelan kang kesasar yèn njunjung Protestanisme sejati lan Konstitusi. Pratelan Woke-isme iku agama Ibu Bumi, New Age, lan kapitayan yèn Konstitusi dipuntindakaké miturut kahanan normanipun masarakat ing jaman sapunika, dudu miturut gagasan-gagasan kuna para bapak pangadeg.

Mattathias (Trump) bakal mungkasi upaya-upaya para Demokrat globalis-progresif ing sajroning Amerika Serikat, kaya kang kagambarake déning pambrontakan kang diwiwiti ing Modein ing taun 167 SM. Trump banjur bakal mbalèni sajarah taun 164 SM, nalika para Makabe ngresmekake manèh Padaleman Suci, kaya kang dipèngeti lumantar pangreksaning Hanukkah. Banjur ing mangsa kang kagambar saka taun 161 SM tekan 158 SM, Trump bakal miwiti dorongan pungkasan kanggo ngedegake citraning kepausan, yaiku sawijining citra kang nandhani sesambungan kang ora sah antaraning kakuwasan agama lan kakuwasan pulitik. Ing taun 158 SM, persekutuan mau bakal ditetepake nalika angger-angger Minggu kang bakal enggal teka, kaya kang kasebut ing ayat nembelas, dileksanakake.

Daniel pasal sewelas wiwitané ngenali kepriyé Roma ngrebut pangwasaning pulitik, banjur Daniel mbaleni lan nglestarèkaké sajarah sing padha kuwi kanthi sawijining larik sing ngenali kepriyé Roma ngadhepi umating Allah ing sajroning sajarah sing padha iku. Wiwit

ayat nembelas nganti ayat sangalas, katélu alangan tumrap Roma pagan anggoné ngrebut pangwasaning donya digambaraké. Ing ayat nembelas, Siria ditaklukaké déning Roma pagan ing taun 65 SM, lan banjur Yudea ditaklukaké déning Pompey ing taun 63 SM. Ayat nembelas ngenali wektu nalika Roma kudu madeg ana ing tanah kamulyan, lan kanthi mangkono dadi pralambang tumrap paugeran Minggu ing ayat patang puluh siji saka pasal sing padha.

Penting kanggo dicathet bilih sajarah panaklukan punika kalampahan wonten ing taun 63 SM [sajajar kaliyan 1863], ing satengahing Perang Sipil ingkang kadadosan wonten ing Yerusalem. Uriah Smith ngendika, “Nalika Pompey wangsul saking ekspedisinipun nglawan Mithridates, raja Pontus, kalih pesaing, Hyrcanus lan Aristobulus, sami rembagan ngrebut makutha Yudea.”

Jeneng “Hyrcanus” lan “Aristobulus” loro-loroné asalé saka basa Yunani lan nduwèni teges sajarah sing wigati, mliginé ing konteks sajarah Yahudi sajroning mangsa Helenistis lan dinasti Hasmonean. “Hyrcanus” asalé saka tembung Yunani “Hurkanos,” sing kamungkinan asalé saka tembung “hurkan,” kang tegesé “srigala” ing basa Pèrsia. Hyrcanus iku jeneng sing dienggo déning sawetara panguwasa Hasmonean. “Aristobulus” tegesé “penasihat kang paling becik” utawa “penasihat kang utama.” Aristobulus uga minangka jeneng sing dienggo déning sawetara panguwasa Hasmonean. “Hyrcanus” lan “Aristobulus” padha-padha minangka jeneng sing kagandhèng karo tokoh-tokoh wigati ing sajarah Yahudi sajroning mangsa Hasmonean. Wong-wong mau iku para panguwasa sing mainaké peran penting ing pamaréntahan lan pangrembakan Karajan Hasmonean ing Yudea. Keturunan lan wakil profètis saka karajan Hasmonean ing jaman Sang Kristus yaiku wong-wong Farisi.

Nalika Pompey ngrebut Yerusalem, ana rong golongan politik sing padha nglacak asal-usulé bali menyang jaman pambrontakan sing diwakili déning Modein ing taun 167 SM. Bareng Pompey kaseret mlebu ing pambrontakan iku, dhèwèké netepaké arep ngrebut Yerusalem lan golongan politiké Aristobulus netepaké arep nentang dhèwèké, nanging golongané Hyrcanus netepaké arep mbukak gapura-gapura kutha kanggo Pompey. Banjur Pompey miwiti serangané marang Yerusalem, lan telung sasi sawisé kuwi Yerusalem salawas-lawasé ana ing sangisoré wewenangé Roma.

Ing ayat sangalas Mesir, pepalang kang katelu lan kang pungkasan, kasil dijupuk déning Roma. Banjur ing ayat rong puluh lairé Kristus katandhani nalika Daniel wiwit ngandharaké kepriyé Roma bakal ngadhepi umaté Allah sajroning sajarah iku. Ing ayat rong puluh siji lan rong puluh loro Kristus kasalib. Ing ayat rong puluh telu, persekutuan kang diwiwiti ing taun 161 SM nganti 158 SM, katandhani langsung sawisé ayat-ayat kang nggambaraké salib, nalika wong-wong Yahudi murtad mratélakaké yèn wong-wong mau “ora duwé ratu kajaba Kaisar.” Garis wong-wong Yahudi murtad, kang diwakili déning para Makabe, kang wis nolak panyusupan filsafat agama Yunani, lan kanthi mengkono mbentuk sesambetan kang najis karo Roma, ndhèrèk sawisé ayat kang nandhani sajarah salib, ing ngendi woh saka sesambetané kang najis iku kawedhar kanthi sampurna.

Shekinah ora nate bali marang Pedaleman Suci sing diadegaké sawisé pitung puluh taun panangkaran. Paseksi kenabian pungkasan, sing dipratelakaké déning Maleakhi, kaparingaké watara ing tengah abad kaping lima SM. Ora ana rawuhing Allah sing katon, lan uga ora ana paseksi kenabian, sajrone atusan taun sadurungé para Makabe ngadeg nglawan pangaribawa Yunani globalis. Ing wiwitan pambrontakané, wong-wong mau nindakaké pambrontakan sing padha karo kang biyèn tau diupayakaké déning Ptolemaios lan Raja Uzia, nalika loro raja iku ngupaya ngleksanani kalungguhan imam lan nyaosaké kurban ana ing Pedaleman Suci.

Yonatan Apphus (uga dikenal minangka Yonatan Makabeus), iku salah sawijining putrané Matatias, sing miwiti Pambaléwan Makabe, lan dhèwèké ngasta peran kang wigati ing mimpin pambrontakan bangsa Yahudi nglawan Kakaisaran Seleukia. Sawisé sedané saduluré, Yudas Makabe, ing paprangan, Yonatan nampa kalungguhan minangka pamimpin pasukan Makabe. Saliyané kapamimpinan militèr lan pulitiké, Yonatan uga ngemban kalungguhan minangka imam agung, ngladosi minangka pamimpin rohani umat Yahudi. Kalungguhan rangkep Yonatan minangka pamimpin lan uga imam agung nandhani sawijining pangrembakan kang wigati ing sajarah Yahudi, amarga prakara iku nyawijèkaké panguwasa pulitik lan agama ana ing sajroning dinasti Hasmoni. Kapamimpinane mbiyantu ngukuhaké otonomi bangsa Yahudi lan netepaké pamaréntahan Hasmoni ing Yudéa.

Dosa sing banget arep ditindakake déning Ptolemaeus sawisé kamenangan ing Raphia kuwi kasil kaleksanan ing wiwitan banget pambrontakané wong Makkabi. Iku dosa sing padha kang ditampik déning para imam ing jamané ratu Uzia, nanging pambéla sing diakoni déning wong Makkabi tumrap paladosan Padalemané Allah iku minangka wujud sing klèru lan mbalela saka gandhèngan gréja lan nagara, lan marga saka iku, dadi pralambang pambrontakan Protestantisme murtad sing saiki lagi nglumpuk nyawiji kanggo nyengkuyung Trump nglawan panyusupan globalisme woke-né Biden.

Kitab Suci mulang bilih kowé bakal wanuh marang wong-wong mau saka woh-wohané, lan para Farisi ing jaman Kristus iku minangka turahan pungkasan saka dinasti Hasmonea sing diwiwiti déning Mattathias. Mattathias, sarta pambrontakan sing diwiwiti déning dhèwèké, ngasilaké woh-wohané Farisi-isme, kaya déné para Protestan murtad sing nyengkuyung gagasan “Make America Great Again”. Amerika biyèn agung nalika Konstitusi dimangertèni minangka kang njaga greja lan nagara tetep kapisah siji lan sijiné, nanging ing mukjijat palsu sing dilambangaké déning kamenangan sing dipèngeti lumantar riyaya Hanukkah, gerakan kanggo undhang-undhang Minggu bakal metu kanthi cetha ana ing ngarepé umum.

Kita badhé nglajengaken panaliten punika ing artikel salajengipun.

“Nganti sapunika, wong-wong kang ngaturake kayekten-kayekten saka piwulangé malaékat katelu asring dianggep mung minangka wong-wong kang nyebar wewara bebaya. Ramalan-ramalané manawa intoleransi agama bakal nguwasani ing Amérika Sarékat, manawa gréja lan nagara bakal manunggal kanggo nganiaya wong-wong kang netepi dhawuh-dhawuhing Allah, wis dianggep tanpa dhasar lan ora lumrah. Kanthi

keyakinan sing temenan wis diwartakaké yèn tanah iki ora bakal tau dadi liya saka apa kang wis tau dadi—pambélaning kamardikan agama. Nanging nalika prakara ngenakaké pangreksan dina Minggu saya digemparaké ing akèh panggonan, prastawa kang wis suwé diragu-ragu lan ora dipracaya iku katon saya nyedhak, lan piwulang katelu bakal nuwuhaké pangaruh kang sadurungé ora bisa dituwuhaké.”

“Ing saben turun-temurun Gusti Allah wis ngutus para abdi-Nya kanggo ngreksa dosa, ing jagad uga ing pasamuwan. Nanging wong-wong padha kepéngin supaya sing diucapaké marang wong-wong mau iku prakara-prakara kang nyenengaké kuping, lan kayektèn kang murni, tanpa paèsan, ora bisa ditampani. Akeh para réformator, nalika miwiti pakaryané, mutusaké arep nindakaké kawicaksanan kang gedhé sajroning nyerang dosa-dosané pasamuwan lan bangsa. Wong-wong mau ngarep-arep, lumantar tuladha urip Kristen kang resik, bisa nuntun wong-wong bali marang piwulang-piwulanging Kitab Suci. Nanging Rohé Gusti Allah tumedhak marang wong-wong mau kaya tumedhaké marang Élia, nggerakaké dheweke supaya ngreksa dosa-dosané ratu kang ala lan umat kang murtad; wong-wong mau ora bisa nyegah awaké dhéwé saka martakaké pocapan-pocapan Kitab Suci kang cetha—piwulang-piwulang kang sadurungé padha ora gelem dipratélakaké. Wong-wong mau kasurung supaya kanthi semangat ngumumaké kayektèn lan bebaya kang ngancam nyawa-nyawa. Tembung-tembung kang diparingaké déning Pangéran marang wong-wong mau padha diucapaké, tanpa wedi marang akibaté, lan wong-wong kapeksa ngrungokaké pepéling mau.”

“Mangkono pawartaning malaékat katelu iku bakal diumandhangaké. Nalika tekan wektuné supaya diparingaké kanthi kakuwatan kang paling gedhé, Gusti bakal makarya lumantar piranti-piranti kang andhap-asor, nuntun pikirané wong-wong kang masrahaké awaké kanggo pangibadah marang Panjenengané. Para buruh bakal dipanyatakaké pantes luwih-luwih déning pangurapaning Roh-Né tinimbang déning palatihan saka lembaga-lembaga kasusastran. Wong-wong kang duwé pracaya lan pandonga bakal kapeksa maju kanthi semangat suci, mratelakaké tembung-tembung kang diparingaké Allah marang wong-wong mau. Dosa-dosaning Babil bakal kababar. Akibat-akibat kang nggegirisi saka dipaksakaké pangreksaning greja lumantar wewenang sipil, panyusupaning spiritualisme, majuning kakuwatan kapausan kang alus nanging rikat—kabèh bakal kawedhar. Lumantar pepéling-pepéling kang suci lan mranani iki, rakyat bakal kagugah. Ewonan lan ewonan bakal ngrungokaké, wong-wong kang durung tau krungu tembung-tembung kaya mangkéné. Kanthi gumun wong-wong mau ngrungokaké paseksi yèn Babil iku greja kang wis tiba amarga kaluputan-kaluputan lan dosa-dosané, amarga panampikané marang kayektèn kang dikirim saka swarga marang dhèwèké. Nalika rakyat padha sowan marang para guru lawasé kanthi pitakon kang kebak semangat, Apa prekara-prekara iki temenan mangkono? para pelayan ngaturaké dongèng, medhar ramalan prakara-prakara kang alus, kanggo nenangaké rasa wedi lan ngenthèngaké batin kang wis kagugah. Nanging awit akèh wong ora gelem marem mung karo wewenangé manungsa lan nuntut sawijining ‘Mangkono pangandikané Pangéran’ kang cetha, mula pelayanan kang misuwur, kaya wong-wong Farisi ing jaman biyèn, kapenuhan nepsu nalika wewenangé digugat, bakal nyalahaké pawarta iku minangka

asalé saka Sétan lan ngojok-ojoki wong akèh kang remen marang dosa supaya nyawiyah lan nganiaya wong-wong kang ngumandhangaké pawarta iku.”

“Nalika pasulayan iku ngrembaka mlebu ing lapangan-lapangan anyar lan pikiraning wong akèh diarahaké marang angger-anggering Allah kang katindhés, Sétan banjur obah. Kuwasa kang ngancani pekabaran iku mung bakal saya nggawé edan wong-wong kang nglawan. Para rohaniwan bakal ngupaya kanthi sakmesthiné, meh ngluwihi daya manungsa, kanggo nutupi pepadhang supaya aja sumunar marang pasamuwané. Kanthi saben sarana kang ana ing panguwasané, wong-wong mau bakal ngudi nyirep rembugan babagan pitakonan-pitakonan wigati iki. Pasamuwan njaluk pitulungan saka lengen kukuhing kakuwasan sipil, lan ing pakaryan iki, para penganut paus lan para Protestan padha manunggal. Nalika gerakan kanggo ngetrapaké pengetan dina Minggu saya kendel lan temtokaké, angger-angger bakal digugah kanggo nglawan wong-wong kang netepi dhawuh-dhawuhing Allah. Wong-wong mau bakal diancam nganggo denda lan pakunjaran, lan sapérangan bakal ditawani kalungguhan kang duwé pengaruh, uga ganjaran lan kaluwihan liya, minangka panggodha supaya padha nyélaki pracayané. Nanging wangsulané kang mantep mangkéné: ‘Tuduhna marang aku saka Sabdaning Allah kaluputanku’—panyuwunan kang padha karo kang diaturaké déning Luther ana ing kahanan kang sarupa. Wong-wong kang diajokaké ana ing ngarepé pengadilan padha mbéla bebener kanthi kuwat, lan sapérangan saka wong-wong kang ngrungokaké banjur kapimpin kanggo netepaké pendhiriané supaya netepi kabèh dhawuhing Allah. Mangkono pepadhang bakal digawa ana ing ngarepé éwonan wong kang satemené, manawa ora mangkono, ora bakal ngerti apa-apa bab bebener-bebener iki.” *The Great Controversy*, 605, 606.